

Forfatter: Aakjær, Jeppe

Titel: JENS JENSEN OG PÆ' KRÆNSEN. (Gustav Frøding.)

Citation: Aakjær, Jeppe: "JENS JENSEN OG PÆ' KRÆNSEN. (Gustav Frøding.)", i Aakjær, Jeppe: *Digte 1908-1918. - 1918*, Gyldendal, 1918-19, s. 274. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aakjaer02val-shoot-workid101692/facsimile.pdf> (tilgået 12. maj 2024)

Anvendt udgave: Digte 1908-1918. - 1918

I Kamrets Re. hvor Mandens Glød
dybt Hustruens Kjærlighed nyder,
der skal du staa, saa i hendes Skjød
din Skjønhedsform han gyder.

Og se, en rankfødt Heltesægt
skal lege ved Jordens Sider —
harmonisk og smidig, med Saarene lægt
mod nye Sejre den skrider.

O du min Drøm, du Stenens Sjæl,
som endnu i Mørket strømmer,
jeg aner din Form fra Isse til Hæl,
hvor dybt i Bjærgtet du drømmer.

Med lukte Øjne tyst du staa
og mod mig Armene rækker.
Min Mejsel hugger, min Hammer slaar,
i Sang jeg af Sønnen dig vækker.

Marta 1908.

JENS JENSEN OG PÆ KRÆNSEN.

(Gustav Frøding.)

JENS Jensen ejer Nakkeby
Pæ' Krænsen ejer Bakkely
i Sognet Vester-Ved.
Jens Jensen,
Pæ' Krænsen
de holder aldrig Fred.

Stod Havren godt i Nakkeby,
saa slog den fejl i Bakkely.
Da blev Pæ' Krænsen vred,
da bandte grimt Pæ' Krænsen,
da hven og gren Jens Jensen
sig Munden halvt af Led.

Var Kløv'ren grøn i Bakkely,
saa var den graa i Nakkeby,
der stod kun Tidsler dér;
da hven og gren Pæ' Krænsen,
da truede Jens Jensen
med Næven hen ad Per.

Gik alting galt i Nakkeby,
strax blev der Fest i Bakkely.
saa Jublen steg mod Loft.
Var mørk i Sind Pæ' Krænsen,
som Solen lo Jens Jensen,
og Fjolen klang i Tof.

De stredes og processede,
om Freden Provsten messede,
det var som Vand paa Gjæs;
thi vandt engang Jens Jensen,
begyndte strax Pæ' Krænsen
en splinterny Proces.

Jo mere de bedagedes,
des mer der stævntes, klagedes
i Rettens vilde Dans.
Var Dommen for Pæ' Krænsen,
strax bejlede Jens Jensen
til højere Instans.

Saa skjændtes de, saa skraafte de,
saa mulde de, saa maalte de
hinanden Skjæppen fuld.
Processen brød Jens Jensen,
og Brøndevin Pæ' Krænsen,
saa begge gik omkuld.

Og ingen af dem minkede,
da de mod Graven hinkede
og pattedes i Jord.
„Lad Fanden ta' Jens Jensen!“
„Lad Pokker faa Pæ' Krænsen!“
var deres sidste Ord.

„Rebelsk som Jens i Nakkeby,“
og „drilsk som Per i Bakkeby,“
er Sagn i Vester-Ved.
Jens Jensen,
Pæ' Krænsen —
de to holdt aldrig Fred.

1608.

DAARSKABENS TALE.

(Gustav Frøding.)

I vide det, Brødre og Venner,
min Manddom har lært mig at vrage
den Jord, hvor min Ungdom slog Rødder,
og satte sit første Vaarbrudsbled.
Dog stadig mit Hjærte kjender
en Lyst ved at skue tilbage
til Stunden, jeg sad ved Gamaliels Fødder
ungdommelig grebet og ak, saa glad.

Jeg taledede barnligt, jeg var jo et Barn,
skjønt Lærdommens Kløgt var mig givet,
mit Hjærte hang fast i det Gøglets Garn,
der spindes om Ungdomslivet.
Og gav mig Gamaliel en Visdoms-Skrift,
og bredte jeg den som for ivrig at læse,
jeg ridsede af med min arge Stift
i Randen af Rullen Gamaliels lange Næse.

Og lønlig om Kvæld, naar Gamaliel bad,
— jeg vil ikke meget min Visdom prise —
ved Gamaliels Datters Fødder jeg sad
og læste med herde i Fædrenes Højsangs-Vise.
Hvad siger jeg! Taler jeg Ufornuft,
tilgiv mig det da, lad Ordene fare
og hold det blot alt for Vind og Luft
og tag jer for Daarskabens Ord i Vare!“